

N:o 97.

Af herr **H. G. P. Öhngren**, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående beskattningen af inkomst af skog.

Öfvertygad därom, att det förslag till skogsbeskattning, som återgifves uti den s. k. Norrlandskommitténs underdåniga betänkande, åtminstone kommer att fordra en mycket långvarig behandling, och medveten om det ständigt stigande missnöje, som råder inom ett flertal af Norrlands fjällsocknar med anledning af att den verkliga inkomsten af skog icke taxeras inom den kommun, där skogen är belägen, vågar jag ånyo fästa Riksdagens uppmärksamhet på frågan om taxering af inkomst af skog. Härtill uppmuntras jag äfven af den behandling i Första Kammaren, som bevillningsutskottets betänkande n:o 38 — med anledning af herr S. J. Enanders motion, n:o 166, i Andra Kammaren — vid förlidet års riksdag erhöi. Bevillningsutskottets hemställan afslogs med den ringa majoriteten af tre röster. I Andra Kammaren bifölls utskottets hemställan utan votering.

Orsaken till afslaget synes mig vara, att bevillningsutskottet hemställde, »att icke allenast inkomst af skogsafverkning utan äfven inkomst af sågverksrörelse måtte i större utsträckning, än för närvarande äger rum, tillgodokomma de särskilda kommuner, inom hvilka skogsafverkning och sågverksrörelse bedrifvas».

Skiljer man dessa frågor och endast behandlar frågan om taxering af inkomst af skog (skogsbruk), så bör denna fråga kunna lösas utan svårare rubbningar i nu gällande bevillningsförordning.

För att nå det åsyftade målet måste fastighetsbevillning fortfarande utgöras för skogsmark och husbehofsskog, *men inkomstbevillning bör utgöras för all annan behållen vinst af skogsbruk.*

En sådan förändring skadar icke någon jordbrukares intresse, hvar han än inom landet må hafva sin egendom, men bidrar i väsentlig mån till att möjliggöra jordbrukarnes fortvaro inom de fattigare fjällsocknarna i Norrland.

Förlidet års bevillningsutskotts betänkande n:o 38 åtföljes af en förträfflig historik öfver det mer än tjugouåriga riksdagsarbete, som skogsbeskattningsfrågan redan kräfft. I denna historik visas äfven otvetydigt behofvet af frågans snara lösning. För att ytterligare söka påvisa detta behof återgifver jag härmed ur Norrlandskommitténs betänkande sidorna 255 och 256 följande: »Tager man i beräkning ej blott väghållningsbesväret, som i hvad det utgår kontant grundar sig å allmänna bevillningstaxeringarna, utan äfven de af landsting och kommuner debiterade utskylder, torde man finna, att de efter allmänna bevillningen utgående utlagor numera inom vissa kommuner, särskildt inom de egentliga skogssocknarna, nått en sådan höjd, att svårighet uppstått för kommunerna att på den direkta beskattningens väg täcka de växande skattebehofven, och att därjämte fara är för handen, att redan under nuvarande skatteförhållanden i icke få fall gränsen för de skattskyldiges skatteförmåga nåtts eller till och med öfverskridits. Skattetrycket torde också, som jämväl framgår af den utaf kommittén från orterna anskaffade utredningen, i vissa trakter utgöra en bidragande orsak till hemmanens öfvergång från de i skatteafseende mindre bärkraftiga och till inkomst af jordbruk närmast hänvisade enskilda hemmansägarne till de ekonomiskt bättre situerade sågverksbolagen.

I Jämtlands län utgingo i ända till 66 % af samtliga landskommunerna kommunalutskylderna för den i mantal satta jorden med öfver 75 öre pr fyrk och i en hvar af 26 kommuner eller i 44 % af länets samtliga socknar utdebiterades öfver 100 öre pr fyrk. — — — — —
Inom Hammerdals tingslags skogrika socknar utdebiterades således i en hvar socken öfver 100 öre pr fyrk och medeltalet närmade sig 160 öre pr fyrk.»

Innebörden af hvad här ofvan är anfördt visar, att hvad som bör göras till förbättring i skattetunga för dessa socknars innebyggare, det bör göras snart, och det kan bli ödesdigert nog för en afsevärd mängd jordbrukande befolkning, därest lösningen af en fråga sådan som denna uppskjutes i afsikt att invänta förändrade skatteformer.

Öfvertygad härom, vågar jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville besluta att i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes låta ut-

arbete och, om möjligt, redan för nästa års Riksdag framlägga förslag till sådan ändring af gällande bevillningsförordning, att inkomst af skog (skogsbruk) må i beskattningshänseende likställas med bergsbruk, samt att inkomst af skog skall taxeras inom den ort, där skogen är belägen.

Stockholm den 28 januari 1905.

Henric Öhngren.
